

моята дълбока благодарност за тяхното внимание към мене, но нека за сега другъ заеме тая длъжностъ.“ При тоя отговоръ, както младия Хлѣбаровъ, така и всички извикахме почти заедно: „Не отказвайте на събора, г. професоре, нѣмаме другъ по-подходящъ за председателъ на съюза отъ Васъ“. И въ тоя мигъ г. Хлѣбаровъ отново държа една убедителна речъ, за да склони г. Шишманова да приеме председателството на съюза. Той му изяви още и своята готовностъ да извършва всичката работа на съюза и го освободи отъ всичката писмена работа. Тогава професоръ Шишмановъ отново заяви: „Приемамъ избора, благодаря на всички Ви, дано бждемъ честити и Богъ да помогне за успѣха на голѣмото и благородно дѣло, което сте извършили“. Благодарихме му всички най-сърдечно и бързо се върнахме въ събора да обаявимъ последицата отъ нашата среща съ г. Шишмановъ. Когато г. Хлѣбаровъ обяви, че г. Шишмановъ прие председателството на съюза, салонътъ на „Славянска беседа“ се оглуши отъ продължителни ржкоплекскания.

Съюзътъ започна своя животъ, първия управителенъ съветъ имаше за председателъ професоръ д-ръ Ив. Д. Шишмановъ и за дѣловодителъ Ячо Ст. Хлѣбаровъ. Започна се организирането на съюза и тукъ дейността на г. Хлѣбаровъ се прояви въ привличане на читалищата въ съюза. Започна уреждането на сп. „Читалище“, което завърши подъ негово уредничество първата си годишнина (1911—1912 г.) Впоследствие той прие отново уреждането на списанието по изборъ отъ читалищния съборъ въ 1926 г. (годишнина VI 1926—1927) и отъ тогава до днесъ (1926—1936 г.) цѣли 11 години той е уредникъ на списание „Читалище“, а отъ 29 мартъ 1931 г. едновременно и председателъ на Върховния читалищенъ съюзъ.

Когато се отбелѣзва двадесетпетъ годишната дейностъ на Върховния читалищенъ съюзъ и ще се празнува въ единъ тържественъ съборъ, азъ пиша настоящата статия, за да отбелѣжа въ сжщото време двадесетпетгодишната творческа, усърдна и преданна работа на г. Хлѣбарова за успѣха и развитието, както на самия читалищенъ съюзъ, така и за нашитѣ читалища. Неговата работа съ слово и перо е достатъчно известна въ читалищнитѣ срѣди; всички читалищни дейци я ценятъ високо. Азъ, обаче, я само подчертавамъ отъ една страна да я напомя на читалищнитѣ дейци, а отъ друга, да я сподѣля съ него, като старъ приятелъ отъ нѣкогашното ни участвуване и го насърча за все тъй преданна и жива работа чрезъ читалището за народа ни.

Отъ 1911 год. Хлѣбаровъ е постоянния спжтникъ въ развитието на читалищния съюзъ, а отъ 1926 г. до днесъ, мога безъ преувеличение да кажа, той е душата на читалищното движение и единъ отъ дейнитѣ и преданни работници въ съюза и неговия управ. съветъ. Отъ тогава и до сега той одухотворява читалищнитѣ събори и съ рѣдка съобразителностъ и внимание е превъзможвалъ много опасни мигове въ живота на отдѣлнитѣ окржжни читалищни съюзи, както и въ съборитѣ на съюза, а така сжщо и въ управлението и ржководството на съюза. Въ съборитѣ, по читалищни събрания и по сказки, той вснаги е любимъ разказвачъ съ обилна, пламена, ясна и бързотечаща мисль. Винаги достъпенъ, винаги разположенъ и готовъ да даде добри съвети и услуги, той преданно е служилъ тия 25 години на българското читалище. Любящъ читалищното дѣло повече отъ всичко, готовъ винаги на жертви за доброто на съюза и съюзенитѣ читалища, той е служилъ и